

ד"ר עמית,
בוקר טוב,

ייתכן שאינך זוכר אותי, אך אני הסטודנט שהציג אחרון אתמול. יש לי משהו על הלב שאני מרגיש צורך לשתף.

השבוע האחרון היה עבורי קשה מאוד. סבלתי מהתקפי סינוסיטיס ביום ראשון ושני, מה שמנע ממני להתקדם בהכנת המצגת וספר הפרויקט. בנוסף לכך, התעוררה בעיה באלגוריתם 1, שגרמה לי להגיע לאוניברסיטה ביום שלישי כדי להיפגש עם אריאל. לצערי, כפי שמזלי הרע נמשך, הרכב שלי נתקע בחניה (למען הסר ספק, תוכל לשאול את אריאל, הוא מודע לסיטואציה). האירוע הזה גזל ממני את כל היום עד שהגיע גרר ולקח אותי לעמדת טעינה. הגעתי הביתה בסביבות השעה 20:00, ונאלצתי ללכת לישון לשעה קלה. קמתי ב-23:00, ומאז עבדתי על הפרויקט לאורך כל הלילה. נחתי קצת לפני ההגשה, אך כפי שוודאי שמתם לב, הייתי עייף מאוד. לצערי, כל זה הוביל להצגה שלא הייתה מסודרת כפי שרציתי.

אני כותב את הדברים האלה כי זה כואב לי מאוד לא לתת את המקסימום בשלב האחרון, למרות שנתתי את כל כולי לפרויקט הזה. השקתי חודשים רבים והקרבתי הרבה בשביל להוציא אותו מושלם. תוכל לברר עם אריאל כמה השקעתי בפרויקט ועד כמה הוא היה חשוב לי, לעיתים על חשבון קורסים אחרים, כיוון שנאלצתי להתמודד עם הכל לבד, ללא שותפים.

אולי אתה שואל למה הספר והמצגת לא היו מוכנים מזמן. לצערי, לא שמתי לב למייל שנשלח לסטודנטים לגבי ההנחיות עד שאריאל העיר לי על כך, וזה היה ממש לאחרונה. הדבר הכניס אותי לפאניקה ולא ידעתי כיצד להתמודד תחת אילוצי הזמן.

אני מודע לכך שאין לי עדיפות על פני אף סטודנט אחר, אך אני מאמין שלא כולם חוו שבוע כזה כמו שלי.

לסיום, אני מבקש שתשקלו את דבריי. אם ניתן, אשמח להציג שוב כשאהיה מוכן יותר. אם הדבר אינו אפשרי, אבקש שתתחשבו במצבי ותשקללו זאת בציון הסופי שיוענק לי.

בכבוד רב,
עבד אל-כרים מסארוה